

РЕШЕНИЕ

№ 14972

гр. София, 13.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 150 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ

при участието на секретаря ХРИСТИЯНА Р. РАЧЕВА
като разгледа докладваното от ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ Гражданско дело
№ 20221110159020 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 124 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) и следващите.

Образувано по искова молба на И. Г. И. (ищец) срещу „...“ ЕАД (ответник).

Ищецът твърди, че е бил осъден да заплати в полза на ответника парични суми, свързани с доставянето на топлинна енергия с влязла в сила заповед за изпълнение. Ответникът образувал изпълнително дело. Ищецът на свой ред предявил отрицателен установителен иск по чл. 439, ал. 1 ГПК, като с влязло в сила съдебно решение от 11. 03. 2021 г., постановено от 45-и състав на Софийския районен съд по гр. дело № 64554/2019 г. било установено, че правото на принудително изпълнение на ответника е погасено по давност. Въпреки това в рамките на изпълнителното производство от ищеца била принудително събрана сумата в размер на 2 275 лева и 74 стотинки. Иска от съда да осъди ответника да му заплати съответната сума. Претендира разноски.

С депозирания отговор на исковата молба ответникът признава изцяло предявения иск. Иска разноските да бъдат възложени нему, защото ответникът не е дал повод за завеждането на делото и е признал иска. Във връзка с липсата на повод твърди, че още при постановяването на съдебното решение по гр. дело № 64554/2019 г. е изявил желание да заплати паричната сума на ищеца, но понеже той не му предоставил банкова сметка, ответникът бил в обективна невъзможност да направи плащане.

В открито съдебно заседание ищецът е поискал постановяване на решение при признание на иска по реда на чл. 237 ГПК, но разноските да бъдат възложени в негова полза, доколкото ответникът е дал повод за завеждането на иска.

Съобразявайки процесуалното поведение на страните, Софийският районен съд направи следните правни изводи.

Съдът счита, че така предявеният иск е допустим, защото е предявен от

заинтересовано лице пред родово и местно компетентния съд. Исковата молба отговаря на изискванията на чл. 127, ал. 1 и чл. 128 ГПК. При това положение исковата молба е редовна, а предявените с нея искове са допустими.

Предвид направеното пълно признание на иска от ответника и поисканото от ищеца постановяване на решение по реда на чл. 237 ГПК в първото открито по делото съдебно заседание на основание чл. 237, ал. 1 ГПК е било прекратено съдебното дирене.

Съдът, като съобрази доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства намира, че са налице предпоставките на чл. 237 ГПК за постановяване на решение при признание на иска. Ответникът е признал иска, налице е искане на ищеца за постановяване на решение по този ред, като същевременно признатото право не противоречи на закона и добрите нрави и ответникът може да се разпорежда с него. Ето защо, искът следва да бъде уважен, без да се сочат мотиви за това.

По разноските. Основният спор между страните е в полза на коя от тях следва да бъдат възложени разноските по делото. Съгласно чл. 78, ал. 2 ГПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Съдът счита за неоснователни доводите на ответника, че не е разполагал с банкова сметка на ищеца, поради което не е изпълнил задължението към по-ранен момент, въпреки че е имал желанието да го стори. Налице е с трайно установената практика на ВКС по приложението на чл. 95 ЗЗД и чл. 97 ЗЗД, като в решение № 1061 от 12.01.2001 г. по гр. дело № 5173/2007 г. на ВКС, IV г. о., е прието, че длъжникът по изпълнението може да се освободи от отговорност, само когато забавата на кредитора е от такова естество, че без неговото съдействие длъжникът не би могъл да изпълни задължението си. При паричните задължения, които са носими, съдействието на кредитора не е от такова значение, тъй като и без него длъжникът може да се освободи от задължението си по реда на чл. 97, ал. 1 ЗЗД, като вложи сумите за пазене в банка по местоизпълнението. В същия смисъл е и решение № 28 от 14.03.2009 г. по т. дело № 497/2008 г., с което състав на ТК на ВКС, I т. о. е приел, че *„ако е налице забава на кредитора, длъжникът може да се освободи от парично задължение по договора само ако е депозирал сумата в банка по местоизпълнението и е уведомил кредитора за това“*.

В настоящия случай не са представени каквито и да е доказателства от страна на ответното дружество, че е положил грижи да изпълни задължението към по-ранен момент, поради което настоящият състав счита за безспорно, че то е дало повод за завеждането на настоящето дело. Затова не са налице предпоставките по чл. 78, ал. 2 от ГПК и сторените по делото разноси следва да бъдат възложени в негова тежест.

В настоящия случай ищецът е заплатил държавна такса в размер на 91,03 лв., а освен това процесуалния му представител претендира адвокатско възнаграждение съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. Съдът счита, че дължимото възнаграждение съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията, действаща към момента на сключения между ищеца и процесуалния му представител договор за правна помощ, е в размер на 389,30 лв., която сума следва да бъде присъдена в негова полза.

Мотивиран от всичко изложено, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „..“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: .., да заплати на основание чл. 55, ал. 1, предл. трето от Закона за задълженията и договорите на ищеца И. Г. И., ЕГН *****, с адрес: .., сумата в размер на **2275,74 лв.**, представляваща събрана на отпаднало основание сума по изпълнително дело № 20168410407465 по описа на частния съдебен изпълнител Н.М., рег. .., ареал на действие Софийския градски съд от наследодателя на ищеца – Г. И. С. с ЕГН ***** в полза на ответника „..“ ЕАД, която сума може да бъде заплатена и преведена по следната банкова сметка в „..“ АД:

- .., ВИС:..., титуляр Д. Й. Ч..

ОСЪЖДА „..“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: .., да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на И. Г. И., ЕГН *****, с адрес: .., сумата в размер **91,03 лв.**, представляваща сторени от ищеца разноси за държавна такса в първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА „..“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: .., да заплати на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на адв. Д. Й. Ч., регистрирана в САК, с личен номер ***** в НРАРБ, за осъществено процесуално представителство на ищеца И. Г. И. по настоящото първоинстанционно производство възнаграждение в размер на **389,30 лв.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването на преписа.

Електронни преписи от решението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____